

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. N.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 8. 2017, č. j. 28 A 11/2016 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2015, č. j. MMHK/19778/2015, zn. P/2605/2015/OS1/Pach, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodném období (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, č. j. KUKHK-

10752/DS/2016/GL, tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů. Nejednoznačná forma zavinění, kterou ve výroku uvedl správní orgán I. stupně, a která byla posléze korigována v odůvodnění žalovaného, nečiní rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými či nezákonnými. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce stran „rozkalibrování“ měřícího zařízení v důsledku změny pneumatik na vozidle (na němž bylo měřící zařízení umístěno) na letní pláště. Krajský soud uvedl, že byť bylo ověření měřícího zařízení vydáno 13. 11. 2014 (tj. v době, kdy lze předpokládat přezutí měřícího vozidla na zimní pneumatiky), nelze mít za to, že přezutím pneumatik dojde k takové změně, která by měla za následek zánik ověření měřícího zařízení ve smyslu § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 262/2000 Sb.). Možná změna měření v důsledku přezutí pneumatik je reflektována již samotnou odchylkou měřícího zařízení. Žalobce navíc překročil rychlost o 32 km/hod, což je velmi výrazné překročení maximální povolené rychlosti. Z uvedených důvodů proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť se nikterak nevyjádřil k namítaným vadám při měření rychlosti a následném postupu správního orgánu I. Stěžovatel dále namítal, že ověření pro použité měřící zařízení pozbylo platnosti v důsledku výměny pneumatik vozidla, na němž bylo měřící zařízení umístěno. Případná není ani judikatura Nejvyššího správního soudu, na níž krajský soud odkazoval. Přezutím pneumatik dochází ke změně vlastností měřícího zařízení a tato změna může ovlivnit jeho metrologické vlastnosti ve smyslu § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. V dalším stížním bodě brojil proti formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že stěžovatel se dopustil daného přestupku „*úmyslně /z nedbalosti*“, přičemž žalovaný tuto vadu nenapravil. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[10] Nutno dodat, že povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Dle názoru Ústavního soudu „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017 - 39, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 Azs 217/2017 - 20, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, či ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30. Také judikatura ESLP zastává názor, že ačkoliv čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soudy zavazuje, aby svá rozhodnutí odůvodňovaly, nemůže být tento závazek chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument. Rozsah této povinnosti je závislý na povaze rozhodnutí a musí reflektovat okolnosti každého jednotlivého případu [srovnej rozsudky ESLP ve věcech Van de Hurk versus Nizozemsko ze dne 19. 4. 1994 (stížnost č. 16034/90), Ruiz Torija versus Španělsko ze dne 9. 12. 1994 (stížnost č. 18390/91), Higgins versus Francie ze

dne 19. 2. 1998 (stížnost č. 20124/92, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 1998-I) a Hirvisaari versus Finsko ze dne 27. 9. 2001 (stížnost č. 49684/99)].

[11] Krajský soud se sice v napadeném rozsudku podrobně nevypořádal s každým jednotlivým tvrzením uvedeným v žalobě k nesprávnému měření, avšak na stěžovatelovu argumentaci reagoval v intencích výše uvedené judikatury Ústavního soudu vlastní ucelenou argumentací (rozsudek čítá 15 stran), v rámci níž zdůvodnil, z jakého důvodu nelze považovat měření rychlosti za vadné (viz str. 8 a násl.). Ačkoliv si lze jistě představit podrobnější vypořádání stěžovatelem uplatněné argumentace, nezakládá způsob zvolený krajským soudem v daném konkrétním případě nutnost zrušení jeho rozsudku a následně i rozhodnutí správních orgánů. K tomu odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává, že ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v řízení (až po konání ústního jednání ve věci) zpochybnil správnost provedeného měření (viz podání stěžovatele doručené správnímu orgánu dne 29. 9. 2015). V tomto podání mj. uvedl, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Ověření měřícího zařízení proběhlo dne 13. 11. 2014, k měření rychlosti došlo dne 27. 7. 2015, a lze tedy předpokládat, že vozidlo, na kterém bylo umístěno měřící zařízení, bylo v mezidobí přezuto na letní pláště, čímž došlo k rozkalibrování měřícího zařízení; o opětovné kalibraci však není ve spisu záznam. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně se správností provedeného měření v intencí uvedených námitek zabýval. V rozhodnutí mj. uvedl, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Zasahující policisté byli řádně proškoleni, přičemž byly prováděny kontroly technického stavu vozidla vč. předepsaného tlaku v pneumatikách. Kontrola funkčnosti měřícího zařízení byla provedena dle návodu; nebyl zjištěn rozdíl mezi naměřeným údajem a skutečnou drahou. Záznamy o kontrolách jsou k nahlédnutí u příslušného oddělení Policie ČR, které měřící zařízení provozuje jako součást služebního vozidla. Ze správního spisu pak vyplývá, že uvedené konkrétní závěry správního orgánu I. stupně stěžovatel v odvolání nerozporoval. Odvolání podal blanketní; ani na výzvu odvolání nedoplnil. Nutno dodat, že dle judikatury zdejšího soudu je k prokázání viny předmětného přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení a záznam o průběhu měření (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56 atp.). Všechny tyto podklady jsou součástí spisového materiálu. Judikatura zdejšího soudu se přitom, jak správně poznamenal krajský soud, zabývala i vlivem přezutí pneumatik policejního vozidla na funkčnost měřícího zařízení. Dospěla k závěru, že pokud bylo měřící zařízení ověřeno metrologickým ústavem, lze vycházet z toho, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla; ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77. Podrobněji k této judikatuře viz dále.

[12] Z výše uvedených důvodů tedy zdejší soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným v intenzitě, která by vyvolávala nutnost jeho zrušení. Takový postup by byl i v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10 As 234/2015 - 38, *„[e]ventuální zrušení napadeného usnesení krajského soudu by však nevedlo k ničemu jinému, než že by krajský soud musel vydat rozhodnutí se stejným závěrem, doplněné o odůvodnění shora podané v tomto rozsudku NSS.*

Takovýto postup by nijak nezlepšil právní postavení stěžovatele a naopak by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti řízení. Kasační stížnost je proto nedůvodná.“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 5/2012 - 31, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, č. j. 1 Afs 11/2008 - 72 atp.).

[13] Stěžovatel dále namítal, že ověření pro použité měřící zařízení pozbylo platnosti v důsledku výměny pneumatik vozidla, na němž bylo měřící zařízení umístěno. Měřící zařízení tak v době prováděného měření mělo již zaniklé ověření.

[14] Dle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb. „*[d]oba platnosti ověření stanoveného měřidla stanovená zvláštním právním předpisem se počítá od začátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž bylo ověření stanoveného měřidla provedeno. U stanovených měřidel a certifikovaných referenčních materiálů, pro něž se vystavuje ověřovací list nebo certifikát, se doba platnosti počítá ode dne vydání ověřovacího listu nebo certifikátu.*“

[15] V daném případě byl k měřícímu zařízení vydán dne 13. 11. 2014 ověřovací list č. 239/14 s platností do 12. 11. 2015. V době, kdy stěžovatel spáchal vytýkaný přestupek tak měl rychloměr platné ověření.

[16] Jak již bylo výše naznačeno, z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik. Např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, zdejší soud vyslovil: „*K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015 - 56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.*“

[17] Zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů uvedených v citované judikatuře. Přijetí výkladu stěžovatele by znamenalo, že při každém přezutí pneumatik by zanikla platnost ověření rychloměru a bylo by nutné vždy vydat nové ověření. Takový požadavek ze zákona dovodit nelze. V § 7 odst. 2 vyhlášky jsou explicitně uvedeny důvody, na jejichž základě platnost ověření zaniká; přezutí pneumatik vozidla, na němž je toto měřící zařízení umístěno, takovým důvodem není. Nadto je nutno konstatovat, že stěžovatel překročil rychlost o více než 30 km/hod, tzn., že ani drobná nepřesnost v odchylce by nemohla způsobit závěr o podstatném překročení dovolené rychlosti. Ostatně s drobnou odchylkou měření právní úprava počítá. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 „*Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené*

rychlosti bylo velmi významné (52 km/h) a rovněž po započítání odchylky (překročení o 46 km/h) byla naměřená rychlost při horní hranici formálního znaku přestupku (srov. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a 3 zákona o přestupcích). Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřícího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku."

[18] Důvodem zakládajícím zrušení rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí správních orgánů není ani to, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že stěžovatel se dopustil daného přestupku „*úmyslně /z nedbalosti*".

[19] Je pravdou, že takto formulovaná forma zavinění není zcela jednoznačná a správní orgán ji blíže nespecifikoval ani v odůvodnění. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že neurčitost formulace zavinění nemusí znamenat nezákonnost rozhodnutí. Např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016 - 45, zdejší soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem nespatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v užití formulace „minimálně ve formě nedbalosti nevědomé" ve výroku, neboť prokázání této formy zavinění postačovalo k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, který byl stěžovateli kladen za vinu.*" Ostatně uvedené pochybení následně napravil žalovaný, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se jednalo o nepřímý úmysl, neboť stěžovatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem (zde překročení maximální povolené rychlosti vozidla), a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Tuto korekci přitom žalovaný učinil v souladu s judikaturou zdejšího soudu, dle které správní řízení tvoří jeden celek a vady prvoinstančního řízení lze odstranit i v řízení odvolacím. (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39). Nutno dodat, že dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Zdejší soud např. v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46, uvedl, že „*Dle § 3 zákona o přestupcích totiž platí obecné pravidlo, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Proto při posuzování odpovědnosti (viny) nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání pácháno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce či její výměry (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Pokud byl přestupek spáchán v přímém úmyslu, bude to zpravidla při rozhodování o sankci přitěžující okolností, naproti tomu zavinění přestupku v nevědomé nedbalosti může být okolností polehčující. Jak správně konstatoval krajský soud, v projednávané kauze správní orgány uložily pokutu na samé dolní hranici zákonné sazby*". Nejvyšší správní soud dodává, že v daném případě byla sankce stěžovateli uložena při samé spodní hranici zákonné výměry.

[20] Z uvedených důvodů souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem, že uvedené pochybení nevyvolává nutnost zrušení rozsudku krajského soudu a správních orgánů.

VI.

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu